Krisťák nám vždycky připomínal divého lesního muže.
Ať vyprávěl anekdoty, nebo zpíval, dělal to všechno s takovým neopakovatelným divoušstvím, že jsme ho podezírali z černokněžnictví. Anekdoty vyprávěl čtyři hodiny nepřetržitě, to vám nelžu.
A jaké!
Znal všechny staré písničky a zpíval je svým nenapodobitelným basem. A když se rozpomněl na svou bývalou profesi a začal kouzlit, nestačily nám oči pro samé koukání.
Zkrátka fenomén.
Potkávali jsme se v lesích, po různých campech, on se svou partou Obludiček a rodinným stanem pro všechny Mohykány, my s věčnými diskusemi a hromadou kytar, ale také sem tam na jejich, nebo naší slezině.
Pak nás svedl dohromady pořad v jednom divadle a tak jsme pravidelně sedávali po představení nad sklenicí piva, nebo dvěma. Klábosili jsme o všem možném, nejvíce o prknech, která znamenají svět, ale pro nás jenom nezvyklou dřinu a věčnou trému. Krisťák nám nadával a vyhrožoval za naše texty a písničky, my zase jemu za fantastickou interpretaci, a tak nám čas ubíhal.

Měli jsme spoustu nápadů, věčně jsme byli v sobě, ale táhlo nás to nějak dohromady, bylo nám spolu prostě fajn. Svého času jsme dokonce na Makarské ustavili osadní monarchii a chystali jsme veliké jarní klání na svazích Jizerských hor proti Islandu a jejich mystickým vojům. Myslím, že k tomu nedošlo pro naprostý nedostatek mečů, nebo čeho. Tenkrát jsme to ovšem mysleli smrtelně vážně.
Bylo to na jaře, vycházíme v noci z divadla a ještě tak postáváme v pasáži, rozhodujeme se, kam si jít sednout. Krisťák vyprávěl, že jeho kamarád, klavírista z orchestru, by strašně rád slyšel hrát klavír v lese.
Bavili jsme se o tom celou cestu na Staré Město. Jak by to bylo krásné, kde by muselo stát, jaké obřady bychom k tomu nacvičili a jaký by asi mělo zvuk. Potom, už nad vínem, opět v plné míře propukly staré slovní potyčky, špičky a špígle, vzduchem létali zrzaví trpaslíci, plešatí Krakonoši, mrňaví šerifové a dívčí hrůzovláda, až jsme jako obvykle skončili u fousů.
Kdo má delší, kdo krásnější, kdo je vůbec nemá a tak.
Nakonec už ani přesně nevím, jak k tomu došlo, jsme se s Krisťákem vsadili. Sázka to byla vážná, protože šlo o dvojí mocný plnovous. Jeden zrzavý a jeden černý.
Vsadil jsem svůj plnovous proti Krisťákovu, že mi nezahraje na klavír pod borovicí.
Takhle to v té smlouvě, kterou Vendi okamžitě sepsal, bylo doslova:
Piáno pod borovicí – já bez fousů. Piáno nikoliv pod borovicí – Krisťák bez fousů. Byla u toho spousta lidí, novinář Jirka a režisér Pavel, což se mělo ukázat později jako důležitý činitel.

Zapili jsme to a já si byl jist svým vítězstvím. Už jsem viděl Krisťáka holobradého.
Ty má svatá prostoto!
Skončila sezóna, přišlo léto, velkej vandr a Vendi mě při každé příležitosti strkal beze slova pod nos ten slavnostní zápis. Já byl ale klidný. Při každém setkání s Krisťákem jsem jakoby náhodou zaváděl řeč na neocenitelné služby, které každému pořádnému trampovi prokáže v lese klavír, zasvěceně jsem hovořil o ladění v polních podmínkách, cenách stěhovacích vozů a podobně. Krisťák přitakával, ta liška podšitá a jenom si významně prohrabával tu svoji rezatou houštinu.
Léto se už chýlilo k babímu a naše smlouva byla pořád v modrých Vendiho deskách. Můj klid byl neotřesitelný, vous mi zkrásněl a zbujařil, zatímco Krisťák si naopak dopřál lazebníka a na jedné slezině nás překvapil dokonalou úpravou svého mocného, leč decentně střiženého plnovousu.
Sklidil potlesk a já poněkud znervosněl.
Takhle večer jednoho zářijového dne přijde ke mně brácha a jako by nic povídá: „Krisťák se bude ženit!“
A na jeho tváři se rozlil takový obyčejný úsměv.
„Proč se směješ?“ povídám.
„Co je na tom k smíchu, že se ožení? Má už prostě čas, je zachovalej, holku má hezkou…“ a takové všelijaké řeči jsem vedl, abych sám v sobě přehlušil to temné podezření.
Bylo to podezření nanejvýš oprávněné.
Přišlo pozvání na svatbu v lese, na jejich starém campu. Vypadalo to, že jde do tuhého. Vzal jsem dvě sady strun navíc, zabalil svatební dar a bezmyšlenkovitě jsem dlouho civěl do zrcadla, jako bych se loučil, jako bych tušil, že návrat ze svatby nebude tak lehký.
Už v poslední zatáčce před tou milou starou hospodou na nás baflo překvapení. Kamera a vedle ní Pavel. Mé oči poněkud potemněly. Leč nedal jsem na sobě nic znát a vrhl se přímo do svatební veselice.
Novomanželé přijeli i se svědky stopem, a já se tomu do dnešního dne divím, protože mimo Jarku byli všichni neobyčejně fousatí, a ten ušlechtilej automobilista, který je vzal do svý káry, musel přinejmenším dokonale ovládat karate.
Pronesli jsme nějaké řeči, vypili něco piva, něco rumu a za neutuchajícího veselí dorazili konečně na starý camp.
Rozhrnul jsem poslední křoví a v tu ránu mě ohlušila směsice hlasů a zvuků. Před srubem stál obrovský kotel na trojnoži, vyvrhoval oblaka páry a kolem něj hromada ešusů a lžic. Vřava, jako by to bylo poslední jídlo před potopou. Spousta známých kamarádů, Pavlovi kameramani a zvukaři, no blázinec. Ukořistil jsem kus svatebního guláše a odešli jsme do lesa s Kidem, banjem a kytarou. Hráli jsme si nové písničky, pak jsme nacvičovali s naší partou svatební píseň, s Vendim svatební obřad a než jsem se stačil pořádně rozkoukat byla tu noc, hořel slavnostní oheň a my stáli okolo, zpívali a bylo nám děsně dobře.
Na tu bláznivou sázku jsem úplně zapomněl, řekl jsem si, proč by měl zrovna na své svatbě hrát v lese na piáno a nebylo mi ani divné, že mě kluci odpoledne vytáhli pod nějakou průhlednou záminkou ještě do hospody, asi na hodinu.
Proč by mi to mělo být divné, že jo.
Pak jsme spustili konečně svůj hrací stroj a střídali se s Mohykánama až do půlnoci. Nálada byla pravá, svatební a nikdo (vlastně jenom já, ubohý slepec) netušil, k jakému dramatu se schyluje.
O půlnoci povstal Krisťák a požádal o chvíli klidu.

Čekal jsem nějakou legrácku a zmlkl jako ostatní.
A pak se to stalo.
Do praskání pagody a skoro neznatelného šumění nočního lesa se jakoby z dálky blížil podivný chvějivý zvuk, který každým okamžikem sílil a mohutněl, až burácel mýtinou jako bouře, aby opět utichl a v jemných kaskádách unikal mezi stromy, hnán poryvy větru. Hromové tympány basů zalétaly k mým uším a já je cítil, mimoděk jsem vztáhl ruku, abych zadržel ty temné tóny, které byly všude kolem mně, v lavinách se řítily nad mou hlavou, ječely a svištěly, až skončily v nejasném brumlání. Ale vzápětí vodopád hlasů mě v diskantu lákal tam nahoru, mezi hvězdy a letící mraky, slyšel jsem zpěv ptáků šťastliváků, letěl jsem
s nimi noční krajinou, všechno mi bylo najednou blízké a na dosah, všechny problémy zmizely, nebyl jsem ani já, to jenom má šťastná duše tu všemi póry vstřebávala tajemné lákání neznámé bytosti.
To volání přicházelo ze všech stran, les se chvěl a kvílel každý strom, každá větev byla nástrojem vzdáleného orchestru, nevěděl jsem, odkud plynou ty tóny, které pršely ze stran, odrážely se a vzájemně proplétaly, aby v harmonickém souzvuku odlétaly do noci.
Vzduch byl plný té vířivé hudby, jásavá řeka akordů ve zpěněném víru bouřila kolem, viděl jsem cesty, končící na písčité stráni, šel jsem podzimním borovým lesem a potkával své dávné campy, zmizelé kamarády, první lásky, byl jsem lehký jako ty perlivé zvuky, potácel jsem se v tom víru jako korková zátka ze vzácného starého vína.
Byla to hudba, nádherná, vznosná kantiléna nevyslovitelné touhy a jemných doteků modravé múzy, klid tichých zátočin a pěna z vodopádů horských bystřin.
Trvalo to jen několik minut, než odšuměl a rozplynul se do ztracena poslední záchvěv tichého, jakoby jen načrtnutého tónu, ale my ještě dlouho stáli kolem ohně, ztichlí a pokorní a v uších nám doznívala ta nádherná hudba.
Kid si vybral Bacha.
Kdoví, jestli vůbec někdy zazněla tato hudba v takovém prostředí. Asi to byla světová premiéra.
Pak propukla bouře.
Byl jsem uchopen silnými muži a Franta se objevil u ohně s ostře nabroušenou sekerou. Ještě odpoledne jsem se ho já blázen ptal, jestli to s tím broušením drobet nepřehání.
Nepřeháněl. Měl brousit ještě o hodinu déle.
Přece však se mu za vlídné pozornosti Krisťáka a jeho nohsledů podařilo mě zbavit mužné okrasy a já nakonec stál u ohně jako batole, růžový a hladký, tváře k nakousnutí. Můj vous shořel v ohni a zbytek byl rozvanut větrem.
Prohrál jsem sázku.
Ještě dnes, když si prohrábnu své dávno opět vybujelé vousy, slyším ty nepozemské, velebné zvuky klavíru, stojím opět u ohně a nechávám se unášet tou smrští tónů a kantilén, které se tak šťastně mísily s praskotem polen, šuměním větru a lesa.
Byla to neobvyklá sázka.
A víte jak tam Krisťák to piáno dostal?
Nebudete mi věřit. Příliš to zavání šutrem, i když je to holá pravda.
Kamarád mu dovezl ten vehikl k Ruzyni a tam Kristám normálně stál u piána a s tím piánem stopoval, chytil náklaďák a odvezl ho tím stopem na flek.
Pak že to není fenomén!